

Arrest

nr. 52 895 van 13 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 9 december 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 31 augustus 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard werd. Deze beslissing, die verzoeker op 20 september 2010 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend door:

(K., O.) (...)

nationaliteit: Rusland

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 27.04.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Do arts-attaché stelt in haar verslag (zie gesloten omslag in bijlage) dat uit het door betrokkene voorgelegde medische attest dd. 24.09.2009 blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor hij medicatie inneemt. Opvolging door een arts en verder onderzoek door een gespecialiseerde arts is noodzakelijk. Tevens blijkt dat reizen moeilijk is en dat betrokkene geen lange reis kan verdragen.

Echter, de arts-attaché merkt op dat het betreffende medische attest dateert van meer dan 11 maanden geleden, en dat onze diensten nog steeds geen aanvullende informatie ontvangen hebben waaruit zou blijken dat betrokkene daadwerkelijk een gespecialiseerde arts raadpleegde en wat de resultaten van dit onderzoek waren. Ook blijkt niet dat betrokkene momenteel gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand en/of een actuele medische contra-indicatie om te reizen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele ernstige en/of levensbedreigende aandoening met een actuele noodzaak tot behandeling. Betrokkene kan reizen. Er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

De arts-attaché komt in haar verslag dan ook tot de conclusie dat uit de beschikbare medische gegevens blijkt dat betrokkene niet lijdt aan een actueel aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Dit alles in overweging genomen bestaat er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar Rusland.

Derhalve

*1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,
of*

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: dat betrokkene ernstige problemen kende in zijn herkomstland, dat het voor betrokkene onmogelijk is terug te keren) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende

personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven. (...)

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens stelt hij dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Het afwijzen van een aanvraag 9ter is strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens diens gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake ontvankelijkheid niet opgelegd is volgens de wet.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter ongegrond werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij verwijst naar de memorie van toelichting bij de (gewijzigde) Verblijfswet.

Daarin wordt verwezen naar artikel 9ter §4 Vw. Die bepaling sluit vreemdelingen uit van het voordeel van artikel 9ter wanneer er een ernstig vermoeden bestaat dat de vreemdeling zich schuldig maakte aan oorlogsmisdaden of misdaden tegen de menselijkheid (in de zin van artikel 55/4 Vw). Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever van mening was dat een vreemdeling, uitgesloten op basis van artikel 9ter §4 Vw, toch niet mag uitgewezen worden wanneer zijn gezondheidstoestand dermate ernstig is dat zijn verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Dat artikel biedt immers een absolute bescherming.

Verwerende partij dient dus te onderzoeken of de ingeroepen ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, vooraleer een ongegrondheidsbeslissing te nemen.

Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Verzoeker heeft niemand waarop hij kan terugvallen in het land van herkomst. Verzoeker heeft ook geen mutualiteit in het land van herkomst (dus ook geen terugbetaling).

Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Teruggaan naar haar land van herkomst is bijzonder moeilijk gezien de ernstige toestand aldaar, maar tevens de sociale banden en de psychologische medische toestand die hiermee in verband staat.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd."

3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"(...) De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing op duidelijke wijze gelezen kan worden om welke redenen de aanvraag ongegrond werd bevonden.

Aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is in casu voldaan.

In dit opzicht kan verwezen worden naar de volgende rechtspraak:

"Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St. nr. 167.477, van 5 februari 2007; R.v.St. nr. 164.298, 31 oktober 2006)." (RVV, nr. 10.529, 30 augustus 2007)

(...)

Het komt aan verzoeker toe om in zijn aanvraag aan te tonen dat hij onder de voorwaarden valt zoals bepaald in artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980.

De ambtenaar geneesheer dient immers de medische situatie van verzoeker op basis van het dossier en de aldaar voorliggende medische stukken te beoordelen. De ambtenaar geneesheer moet oordelen of de aangehaalde ziekte een reëel risico inhoudt voor verzoeksters leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. De appreciatie van het risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land van verblijf komt toe aan de ambtenaar geneesheer.

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat er in de bestreden beslissing geconcludeerd werd dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Het blijkt evenmin de verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoeker gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar verzoeker gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/38/EG, noch op het artikel 3 EVRM.

In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar het verslag van de ambtenaar geneesheer, die zich op haar beurt baseert op de door verzoeker voorgelegde medische stukken.

De ambtenaar geneesheer besliste dat uit de medische gegevens niet blijkt dat er sprake is van een actuele, ernstige en/of levensbedreigende aandoening met actuele noodzaak tot behandeling. Vanuit medisch standpunt werd er dus geoordeeld dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Verzoeker brengt geen bewijzen van het tegendeel aan, of elementen die moeten doen twifelen aan het oordeel van de ambtenaar-geneesheer.

De bestreden beslissing werd op correcte en zorgvuldige wijze genomen. (...)"

3.3. In zijn repliekmemoirie stelt verzoeker te volharden in zijn standpunt.

3.4.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt uiteengezet om welke redenen de aanvraag om machtiging tot verblijf die door verzoeker werd ingediend als ongegrond wordt afgewezen. Er wordt immers verwezen naar de bevindingen van een arts-attaché en geduid dat uit de door verzoeker aangebrachte medische gegevens geen actuele ernstige en/of levensbedreigende aandoening met een noodzaak tot behandeling blijkt. Ook wordt, met verwijzing naar het advies van een arts-attaché, gemotiveerd dat verzoeker kan reizen en dat geen actuele noodzaak tot mantelzorg kan worden vastgesteld. Tevens wordt de toepasselijke wetsbepaling vermeld. Gelet op deze motivering kan verzoeker dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat de voorziene uiteenzetting hem niet toelaat te begrijpen waarom verweerder oordeelde dat het niet inwilligen van de aanvraag "geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken."

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.4.2. In de mate dat verzoeker verder stelt dat een manifeste motiveringsfout gemaakt werd, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."*

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan toegestaan worden indien de aanvrager bewijst dat hij een zeer ernstig gezondheidsprobleem heeft. Verzoeker toont met zijn beschouwingen in casu echter niet aan dat de stelling van verweerder dat hij heeft nagelaten aan te tonen dat er nog sprake is van een *"actuele ernstige en/of levensbedreigende aandoening met een actuele noodzaak tot behandeling"* incorrect is. De Raad wijst er daarenboven op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De uiteenzetting van verzoeker dat *"personen van wie de gezondheidstoestand dermate ernstig is dat (hun) verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM"* is in casu dan ook niet dienend en laat niet toe een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht vast te stellen.

Het gegeven dat verzoeker ongestaafd beweert dat hij in zijn land van herkomst *"niemand (heeft) waarop hij kan terugvallen"* en dat hij in dat land niet in regel is wat betreft de ziekteverzekering laat, nu niet blijkt dat er zich actueel nog enig ernstig of levensbedreigend medisch probleem stelt, evenmin toe een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht vast te stellen.

Ook door voor te verwijzen naar de niet nader toegelichte *"ernstige toestand"* in zijn land van herkomst en door te wijzen op zijn *"sociale banden"* toont hij niet aan dat verweerder enige beoordelingsfout heeft gemaakt. Zoals reeds gesteld kan op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet immers enkel een verblijfsmachtiging toegestaan worden om medische redenen en derhalve niet omwille van banden die een vreemdeling met een land opbouwde of omwille van *"ernstige toestand(en)"* in het land van herkomst.

3.4.3. Gelet op voorgaande vaststellingen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en dat verzoeker niet aangetoond heeft dat hij heden nog een ernstig medisch probleem heeft, kan verzoeker ook niet gevolgd worden in zijn standpunt dat artikel 3 van het EVRM geschonden werd.

3.4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.4.5. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 2 van het EVRM kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker in gebreke blijkt om toe te lichten waarom hij van oordeel is dat deze bepalingen geschonden zijn. Dit onderdeel van het middel dient, gezien het ontbreken van de vereiste toelichting, daarom als onontvankelijk beschouwd te worden.

Het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK